

MADARAS KÖNYV

IRTA:
PÓSA LAJOS

KIADJA:
RIGLER JÓZSEF EDE PÁPIRNEMŰGYÁR R.-T.
BUDAPEST

A CINKE.

Sebaj azért, hogy picinke,
Kedves madár az a cinke.
Kúszva szökdel, röpked, ugrál,
Mindentüvé bekukucskál.
Kíváncsian, vakmerően
Barangol a zöld erdőben.
Nem kell csak egy szempillantás:
Túl a túlon a kis pajtás.

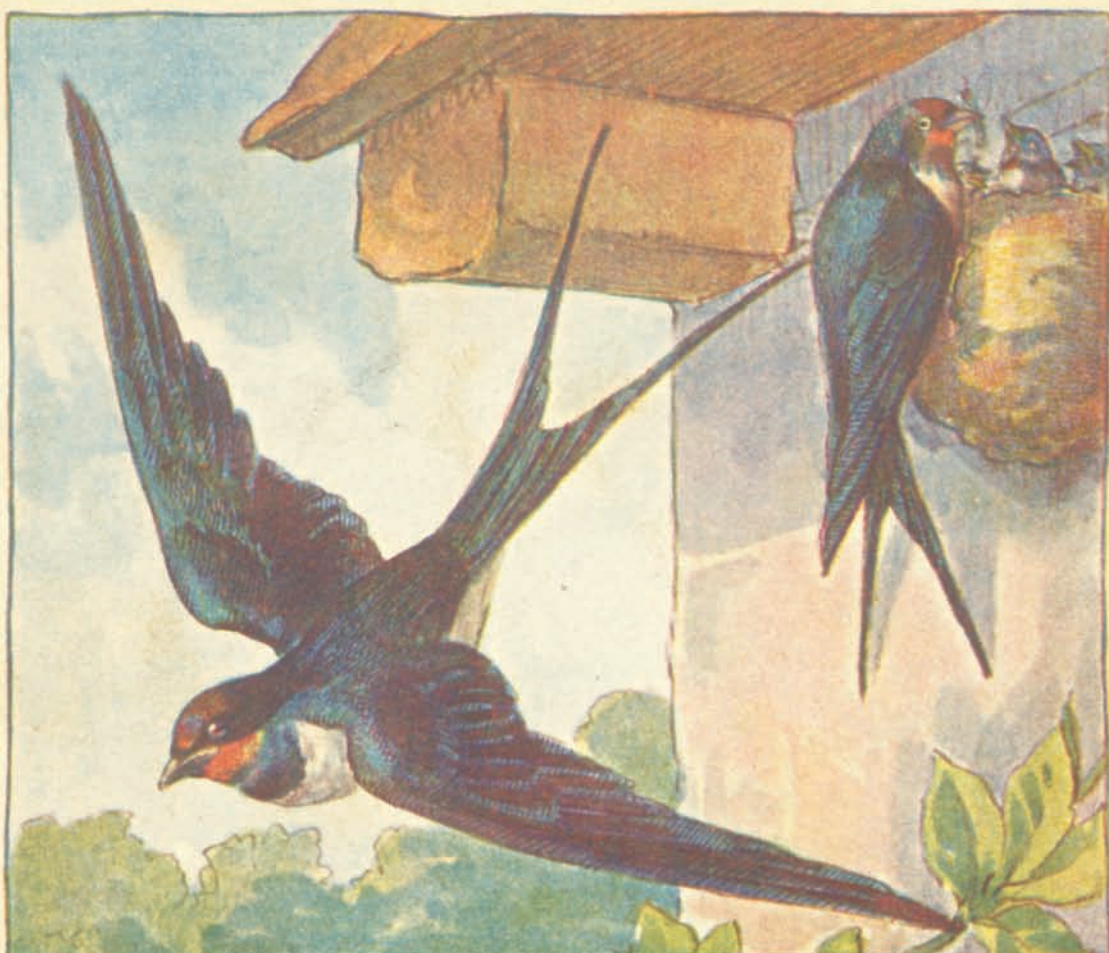
Játszogatnak nagy vidáman
Egymással szép társaságban.
Tréfálózhatnak, évelődnek,
Jobbra-balra kergetőznek,
Meglapulva, el-elbúva,
Faodúból-faodúba.
Civakodás, az a vége —
De megint csak szent a béke.

Ugyan hol volt nevelőben?
Hol lett volna? Az erdőben.
Ott járt ő az iskolába,
Látszik is, hogy nem hiába.
Megtanulta jól a leckét:
Fürge szemmel nézeget szét.
Pusztítja a rovarokat,
Jó neki mind, nem válogat.

Bánja is ő, akárminő:
Hernyó, kukac, szitakötő.
Ugy eszi, mint a rántottát,
Vagy akár a legjobb tortát.
Le-lehajlik a falomb rá,
Köszönetet suttog hozzá.
Visszafelel egy vig nótát,
Pedig sohse tanult kótát.

Jöttével a hűvös ősznek
Bucsút mond a nagy erdőnek.
De nem megy el a fecskével,
Sem a bűgő gerlicével.
Kertünknek lessz hű lakója:
Gyümölcsfánkat védi-ója.
Tisztogatja kikeletre
Ágrul-ágra zengedezve.

Sokat szenved téli fagyban,
De jó kedve mindig meg van.
Énekelget kinn a kertben...
Az ablakra fázva rebben.
Te, rossz gyerek, tégy vele jót.
Sutba azt a cinkefogót!
Nyisd ki inkább ablakodat,
Melengető két karodat!

A FECSKE.

Tavaszt lehel a levegő,
Vidul a rét, liget, mező.
Fecske suhan kék ég alatt
Gyorsan, miként a gondolat.
Bejárja a derűs határt.

— Ne bánts a kis fecske-
madárt!

Hajnal hasad: ő már dalol,
Csicsereg az eresz alól.

Fölkelti az álmosokat:
„Mit alszotok olyan sokat!”
Köszönti a kelő sugárt.

— Ne bánts a kis fecske-
madárt!

Egy villanás... lecsap megint...
Szárnyával a vízre legyint.
Fodros habon játékot űz,
Bálintgat rá a parti fűz,
Mégfürdeti szépen magát.

— Ne bánts a kis fecske-
madárt!

Szép az mikor leckét tanít,
Tanítja rá kis fiait:
„Repülj idebb, repülj odább!
Nézd, integet a lombos ág,
Jer kicsikém, kapsz egy bogárt!”

— Ne bánts a kis fecske-
madárt!

A FÜLEMÜLE.

Mikor a határon	Búját cserje, bokor
Álmod szövé csend ül:	Sűrűjében zengi:
Fülemüle dala	Dalos fájdalmában
Édesen megcsendül.	Ne zavarja senki!

Telve bús panasszal	Dalolj fülemüle,
Sír az éjszakában,	Rejtőző magányban!
Érző szíve beszél	Részvétellel hallgatjuk
Minden kis szavában.	Éneked mindnyájan.

A mi bánatunk is
Meg-megenyhül tőle,
Te, dalos madarak
Szépszavú költője!

A FÜRJ.

„Pitypalatty! Pitypalatty!
Szép tavasz, nyár, itt ne hagyj!
Kék egem, csak derülj!”
Igy dalolgat a kis fürj.

„Pitypalatty! Pitypalatty!
Lesipuskás, elmaradj!
Otthon ülj, elkerülj!”
Igy is dalol a kis fürj.

AZ ÖKÖRSZEM.

Pici madár az ökörszem,
De azért én őt szeretem.
Gondtalanul szökdécselget,
Fényes hátú bogárt kerget.

El-elbuvik a sövénybe,
Farakásba, repedésbe.
Már a másik pillanatban
Ujra itt van s tova illan.

Ha derüs, vagy borus az ég:
Aranyos a kedve mindég.
Fa tetején, bokor alól,
Tüske közt is vigan dalol.

Egyszerű csak a ruhája,
Nem sokat ad a pompára.
Minek az egy vig madárnak?
Kertek, erdők dalosának?

Pici madár az ökörszem,
De azért én őt szeretem.
Fiókjának jó szülője,
Hű dajkája, nevelője.

Pártfogója az árváknak,
Anyátlan kis madárkáknak.
Ha lát egyet elhagyatva:
Fölneveli, táplálgatja.

Hogyha tarlott már a határ:
Megy a daru, fecskemadár.
Az ökörszem nem megyen el,
Itthon marad, itthon teled.

Mikor zúg-búg a zivatar
S éjszaki szél havat kavar:
Kiül a ház fedelére
Vagy a sövény tetejére.

Hű marad zord hazájához,
Puszta kerthez, száraz ághoz,
Dala hozzánk vigan csendül
Egy hang a szép kikeletből.

A PACSIRTA.

Zengő kis pacsirta
Tavaszi hirdetője...
Szeretném azt a szép nótát
Megtanulni tőle!

Felringatja magát
Napfényes magasban:
Szunnyadozó bimbó a fán
Dalára kipattan.

Virág is a réten
Kidugja kis fejét:
Ugy hallgatja a pacsirta
Gyönyörű énekét.

Dalol a ligetnek,
Dalol a bereknek,
Dalolgat a szántóvető,
Munkás embereknek.

Verítékét a nép
Boldogan letörli:
Szívét az a pacsirtaszó
Reménnyel eltölti.

Zengő kis pacsirta
Tavaszi hirdetője...
Szeretném azt a szép nótát
Megtanulni tőle!

A SAS.

Ott, ahol a nyüzsgő emberek nem járnak,
Fenn van a tanyája a madárkirálynak.

Minden élőlénytől elhagyott magányban,
Gyönyörködik a nagy végtelen világban.

Sziklaszirten ülve belenéz a napba —
S a lenn zúgó vihart komoran hallgatja.

Hadd zúgjon a vihar, villám hadd cikázzon:
Fölfelé száll a sas, elterülő szárnyon.

Szárnya meg se lebben... Úszik a kék űrben...
Fölvijjog az égre egy-egy éles füttyben.

Nagy köröket ír le a magasba törve —
Lenn alatta mélyen minden olyan törpe.

Nem féli a rabság suhogó vesszőjét:
Szívja a szabadság áldott levegőjét.

A VEREBEK ESTI DALA.

Csirip! Csirip! A nap leszállt —
Aranygolyó, jó éjszakát!

Csirip! Csirip! Dicsérje szánk,
Aki gondot visel reánk.

Csirip! Csirip! Vette az ágy,
Reggelig majd ringat' az ág.

Csirip! Csirip! Hálókabát!
Búzakazal, jó éjszakát!

A VÖRÖSBEGY.

„Ki koccgat az ablakon
Hideg téli reggel?
Tán valaki dévajkodik
A Pista gyerekkel?
Akárki, csak menjen odébb!
Pistika nincs itthon.
Majd megmondom, ha hazajön,
Hogy levelet írjon.

Ejnye, ejnye! Nincs szavamnak
Semmi foganatja?
Jégvirágos ablakomat
Égyre koccgatja.
Tán valami vándorlegény?
Hát szívesen látom.
Kerüljön az ajtó felé,
Vándorló barátom!

E' bizony nem vándorlegény,
Hanem egy madárka.
Sárgapiros mellénye van,
Barna kis kabátja.
Nem utazott el az idén,
Itt maradt közöttünk —
Gyere be no, ne dideregj,
Mi jól befütöttünk.

Erdő, mező, liget, berek
Most hideg szállásnak,
Még csak sovány bogyót sem ad
Étkül a madárnak.
Fürge, dalos kis vörösbegy,
Ehes vagy-e, mondd hát?
Adj neki csak, Pista fiam,
Buzaszemet, morzsát.

Hallod, hallod, köszönetét
Hogy elmondja dallal.
Vigan zendül éneke, mint
Virágos tavasszal.
Szeresd, fiam, a madarat!
Légy mindig barátja!
Rossz ember az, hidd el, aki
A madarat bántja.

A KANÁRI.

Bölcsőjét nem itt ringatták :
Messze túl a tengeren,
Hol felette zúgtak a fák,
Csengő zengő szigeteken.

Ott hazája, szülőföldje :
S él közöttünk itt hazátlan.
Szabadságnak hirdetője :
S raboskodik kalitkában.

Rózsajkú, kedves lányka
Tartja csókkal, cukorkával ;
De figyelj csak jól dalára :
Telve a szív panaszával.

Boldog mégis olykor álma :
Fölcsicsereg édesdeden . . .
Bizonyosan otthon jár a
Csengő zengő szigeteken.

